

Ivo Strejček: POKŘIVENÁ HISTORIE. 140 000 padlých sovětských vojáků. Mír je opět zakázané slovo

- CZ24 News | 10. května 2023

IVO STREJČEK se zamýšlí nad dnešním výročím osvobození naší země Rudou armádou, nevěřicně sleduje protiruské orgie, které v těchto dnech předvádějí vládní politici a připomíná slova velkého spisovatele o “nepochopitelném” vypuknutí už té první “Velké války”, jež velmi současnost připomínají

Dnes je 9. květen, den, který je od 9. května 1945 považován za konec druhé světové války v Protektorátu Čechy a Morava. Drtivá většina tehdejšího Protektorátu byla osvobozena Rudou armádou a 9. května byla osvobozena Praha.

My ale tento den konec války v Čechách neslavíme. Za Den vítězství jsme přijali 8. květen. I toto zapomínání na vlastní historii je součástí našeho „návratu na Západ“. Slavit osvobození Prahy Rudou armádou 9. května je přece tak prosovětské, proruské, prokomunistické...

Němce z protektorátu vlastně vyhnali Ukrajinci?

Na Vítkov tak české politické elity 8. květen jako Den vítězství slavit přišly. Že jejich projevy budou psány pod tíhou války na Ukrajině se čekalo. Nepřekvapila proto tendenční, k české historii neloajální a vůbec historii pokrývající vyjádření.

„Úcta k padlým by se neměla stávat obětí šířitelů ruské propagandy,“ prohlásil prezident Pavel. Co tím měl na mysli? Snad to, že položit květiny k hrobům sovětských vojáků jako výraz poděkování, je šířením ruské propagandy? Upírat Rusům nárok na uctívání svých obětí války je snad bojem proti ruským dezinformacím? Při osvobozování našich zemí zahynulo asi 140 000 vojáků Rudé armády nejrůznějších národností Sovětského svazu. Je to propaganda? Máme právo na to zapomenout?

„Země, jejíž jméno nesly hlavní síly, které se podílely na osvobozování Československa, tedy první, druhý a čtvrtý ukrajinský sbor, je dnes sama objektem agrese,“ oznámil Pavel. Existuje čistší vyjádření obsahu rčení tvrdícího, že účel světí prostředky? Chcete vyjádřit obdiv Ukrajině a současně zcela ponížit Rusko? Pak tvrdte, že Němce z Protektorátu vlastně vyhnali Ukrajinci.

Ubohé, nedůstojné ke všem padlým

Ale jde to podle Pavlovy logiky i jinak. Pokud bychom přistoupili na dělení podle národnosti, Leonid Brežněv, architekt invaze Varšavské smlouvy do Československa v roce 1968 byl – Ukrajinec.

Korunu vší myslitelné hlouposti nasadil pražský primátor Svoboda tvrzením, že „podporou Ukrajiny jim vlastně splácíme morální dluh za naše osvobození“. Lze si představit ještě bizarnější ohýbání dějin? Skutečně si autoři těchto historických pokřivení myslí, že název ukrajinský sbor byl důsledkem faktu, že v něm bojovali výhradně Ukrajinci? Jsme v naší současné protiruské nenávisti schopni dojít tak daleko? Jakých výkladů druhé světové války a jejího konce se, při takovém „myšlenkovém kvapíku“ našich politiků, ještě dočkáme?

Sečteno, podtrženo: oslavy 78. výročí konce druhé světové války se staly bází, ze které se z Vítkova „chlapácky bojovalo“ s dnešním Ruskem. Ubohé, jinak se takové politické jednání snad ani jinak nazvat nedá. Nedůstojné ke všem padlým.

Od nikoho ze současné politické elity nezaznělo a nejsilněji zaznít mělo: jak snadno se slovo „válka“ stalo každodenní součástí našich slovníků. Jak snadno přestáváme cítit hrůzný obsah tohoto slova.

Nepoučitelní

Když světoznámý rakouský spisovatel Stefan Zweig vzpomínal na poslední dny před vypuknutím první světové války, napsal: „Byla to válka nic netušící generace, a právě neopotřebovaná důvěřivost národů v jednostrannou spravedlnost jejich věci se stala tím největším nebezpečím.“

Připomínal, že ona velká válka přišla po sto letech bez válek v Evropě. Nikdo si děsy války nepamatoval. Rukovalo se vesele a s radostí. Slovo „válka“ ztratilo obsah. Až hrůzami Velké války se to ti mladí, pokud vůbec přežili, naučili. Mír, píše Zweig, bylo slovo považované za směšné a zavrženíhodné: „Pozvolna se stávalo nemožné vést s někým v těchto prvních válečných týdnech roku 1914 rozumný dialog. I ti nejmírumilovnější, nejdobrotivější byli jako opilí vůní krve.“

Kdyby naši současní politikové skutečně chtěli využít oslav konce druhé světové války k vážnému neideologickému zamyšlení, měli si leccos vypůjčit z historií poučeného Zweiga. Nikdo z nich tak neučinil. I proto se mi zdá, že největším nebezpečím míru dnes není Rusko samo, ale ztráta našeho strachu za slova „válka“ a vysmívání se slovu „mír“.

Jsme nepoučitelní!

AUTOR: Ivo Strejček

[ZDROJ](#)